

Міністерство освіти і науки України
Північно-Східний науковий центр НАН України та МОН України
Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка

Тези

68-ої наукової конференції професорів,
викладачів, наукових працівників, аспірантів
та студентів університету
Том 3

19 квітня – 13 травня 2016 р.

Полтава 2016

УДК 043.2
ББК 448лО

*Розповсюдження та тиражування без офіційного дозволу
Полтавського національного технічного університету
імені Юрія Кондратюка заборонено*

Редакційна колегія:

- Онищенко В.О. д.е.н., проф., ректор Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка
- Муравльов В.В. к.т.н., доц., в.о. проректора з науково-педагогічної та методичної роботи
- Васюта В.В. к.т.н., доц., декан факультету інформаційних та телекомунікаційних технологій і систем
- Іваницька І.О. к.х.н., доц., декан гуманітарного факультету
- Комеліна О.В. д.е.н., проф., декан факультету менеджменту і бізнесу
- Нестеренко М.П. д.т.н., проф., декан будівельного факультету
- Нижник О.В. д.т.н., с.н.с, декан електромеханічного факультету
- Павленко А.М. д.т.н., проф., декан факультету нафти і газу та природокористування
- Усенко В.Г. к.т.н., доц., декан архітектурного факультету
- Шинкаренко Р.В. к.е.н., доц., декан фінансово-економічного факультету

Тези 68-ої наукової конференції професорів, викладачів, наукових працівників, аспірантів та студентів університету. Том 3. (Полтава, 19 квітня – 13 травня 2016 р.) – Полтава: ПолтНТУ, 2016. – 335 с.

У збірнику тез висвітлені результати наукових досліджень професорів, викладачів, наукових працівників, аспірантів та студентів університету.

©Полтавський національний технічний
університет імені Юрія Кондратюка,
2016

роялі: «...тут у потрібний момент ударяють по потрібній клавіші. Приблизно те ж стосується і ведення ділових бесід, тільки в цій області звертаються з потрібним словом у потрібний час і до потрібної людини» [2, с. 206].

Розглядаючи сутність і зміст спілкування, В.Панкратов виокремлює особистісне спілкування і визначає його як таке, що формує людину як особистість (а у професійній сфері – як професіонала), надає йому можливість набути певні риси характеру, звички, нахили, розвинути інтереси, засвоїти норми й форми моральної поведінки, визначити мету й засоби її реалізації. Основними параметрами особистісного спілкування науковець називає стиль (певну систему способів психо-емоційної міжособистісної взаємодії), і тональність [3, с. 16-17]. З-поміж різних стилів спілкування перевагу необхідно надавати такому, який спрямовує міжособистісну комунікацію на досягнення практичних результатів, гуманізацію стосунків, толерантне ставлення до позиції співрозмовника тощо. Тональність спілкування має характеризуватися поступливістю, добротою, стриманістю, шанобливістю і т.і. Тональність, техніка та такт спілкування як правило визначається його характером, який може бути різноманітним – від суперництва до співпраці.

Отже, високий рівень сформованості комунікативної компетентності майбутнього документознавця є невід'ємним складником його професіоналізму і забезпечує конкурентоздатність такого фахівця на ринку праці.

Література

1. Скворцова С. О. *Професійно-комунікативна компетентність учителя початкових класів* / С. О. Скворцова, Ю. С. Вторнікова. – Одеса : Абрикос Компани, 2013. – 290 с.
2. Мищич П. *Как проводить деловые беседы* / Предраг Мищич. – М.: Экономика, 1983. – 208 с.
3. Панкратов В. *Руководитель:управление общением на 100%* / В.Панкратов. – М. : Психотерапия. – 240 с.

УДК 37.032: 159.9

*Мартинюк В.М., к.філос.н., доцент,
Борисова Т.І., студентка 101 – ЕФ,
Полтавський національний технічний
університет імені Юрія Кондратюка*

ПСИХОСОЦІАЛЬНИЙ РОЗВИТОК ОСОБИСТОСТІ В СУЧАСНОМУ ІНФОРМАЦІЙНОМУ ПРОСТОРИ

Серед категорій, що характеризують багатоплановий і різнобічний процес взаємодії особистості й суспільства, широко використовується поняття “соціалізація”, яке взагалі відображає процес інтеграції індивіда в інформаційне суспільство.

Вивчення проблеми соціалізації особистості свідчить про зростання

уваги до неї в різноманітних галузях знань: соціальної філософії, соціології, політології, соціальної психології, культурології [1; 2]. Суттєвий досвід у цій сфері накопичений західною соціально-філософською і соціологічною традицією (М. Вебер, Ф. Гіддінгс, Е. Дюркгейм, Г. Зіммель, Е. Еріксон, Г. Спенсер, З. Фрейд, Е. Фромм та ін.).

Дослідження проблем соціального розвитку особистості у вітчизняній науковій традиції пов'язано із іменами В.М. Бехтерева, П.П. Блонського, Л.С. Виготського, О.І. Донцова О.П. Дзьобаня, П.Л. Лаврова, О.М. Леонтьєва, С.Д. Максименка, К.К. Платонова, А.В. Петровського, К.Д. Ушинського, С.Т. Шацького та інших вчених.

У межах сформульованих завдань дослідження вважається можливим і необхідним зробити деякі уточнення ряду теоретико-методологічних положень, що складають основу сучасного дослідження соціалізації, з урахуванням власного бачення даної проблеми.

Процес входження людини в суспільство, її включення в соціальні зв'язки та інтеграція в різні типи соціальних спільностей відображає становлення соціальності людини, тобто соціалізацію. У процесі соціалізації формуються соціальні якості, властивості, знання, навички та вміння людини і вона стає дієздатним учасником суспільних відносин. Здійснюється перетворення суспільством природних людських сил і потенцій, їх окультурення. Разом з тим, з позиції статичного визначення особистості, саме поняття "соціалізація особистості" може виявитися досить суперечливим (не досить коректним), оскільки особистість, як така, вже зумовлює наявність деякого рівня соціалізованості, а процес соціалізації розглядається як такий, що формує особистість. Таким чином, поняттям соціалізація особистості може позначатись як процес вторинної соціалізації (ресоціалізації) індивіда, так і процес формування особистості. У такому випадку процес соціалізації обумовлюється певними часовими, віковими межами.

На підставі аналізу різних підходів до визначення сутності і змісту процесу соціалізації можна зробити висновок, що соціалізація особистості є процесом взаємодії суспільства й індивіда як двох структурних елементів людської природи, яка розгортається за декількома напрямками.

По-перше, це трансляція соціального досвіду від суспільства до індивіда, що виражається в сукупності представлених знань про норми, цінності, типи поведінки різної орієнтації, як соціально важливих в межах окремих соціальних груп, суспільства в цілому, так і таких, що суперечать соціальним нормам. Вона включає в себе не тільки усвідомлені і цілеспрямовані впливи, що контролюються (виховання в широкому розумінні), але й стихійні і спонтанні процеси, що мають безпосередній та опосередкований вплив на розвиток особистості.

По-друге, це суб'єктивування, тобто рефлексія соціального досвіду безпосередньо самим індивідом (інтеріоризація). На цьому рівні індивід постає суб'єктивно-об'єктивною єдністю. Здійснюється співставлення

сприйнятого із соціального середовища досвіду з власними особистісними ціннісними орієнтирами, своєрідна його фільтрація. У результаті деяка частина набутого знання, перетворюючись, трансформується у внутрішні регулятиви свідомості і поведінки, а дещо може бути відхиленним або залишеним без уваги.

По-третє, це об'єктивування особистістю індивідуального досвіду соціальних дій. Незалежно від наявності мети, ступеня соціальної активності та соціального положення кожний індивід виконує певні функції суб'єкта соціалізаційного впливу на оточуючих людей, на різні соціальні групи, до складу яких входить людина, суспільство в цілому.

По-четверте, це суперечливість процесу соціалізації особистості, обумовлена суперечливістю системи суб'єктно-об'єктних стосунків, що обумовлено цілісністю і суспільства, їх прагненнями до збереження відносної самостійності і незалежності. У практичній життєдіяльності ці зв'язки є певною єдністю і їх реалізація знаходить свій вираз у достатньо складному сплетінні, взаємодоповненні та взаємообумовленості.

Виходячи з вищевикладеного, можна зробити висновок про те, що розвиток, формування і виховання особистості співвідносяться між собою як загальне, особливе і одиничне, органічно взаємопов'язані і взаємообумовлені. Системоутворюючим елементом цього взаємозв'язку постає соціалізація особистості, яка є невід'ємним компонентом розвитку, формування й виховання особистості.

Література

- 1. Авер'янова Г.М. Особливості соціалізації молоді в умовах трансформації суспільства / Г.М. Авер'янова, Н.М. Дембицька, В.В. Москаленко – Київ: „ППП”, 2005. – 307 с.*
- 2. Муромцева А.В. Особливості соціалізації особистості в умовах сучасних віртуальних комунікацій / А. В. Муромцева, В. В.Муромцев // Філософські науки – 2012. – № 9. – С. 127-133.*

УДК 81'351

*Нарадько А.В., к.і.н., доцент
Полтавський національний технічний
університет імені Юрія Кондратюка*

УКРАЇНСЬКА ЛАТИНКА: ІСТОРІЯ ПИТАННЯ

Проблема існування української латинки не сучасна й періодично піднімалася, викликаючи бурхливі дискусії протягом майже двохсот років. Незважаючи на свою давність, питання доцільності адаптації латиниці до українських мовних реалій та її подальшого впровадження є досить актуальними й понині.

Перші спроби використання латинки для запису української мови